

(המשך מעמוד 33)

חבר הכנסת וראש המועצה — דוד גרופר. אחרי שהתמנה ראש-מועצה אחר, יוסף עמר, גילה זה במיכתה למנוחה על המזון, כי בשעה שפסח גרופר היה ראש מועצה, היא לא שילם את המיסים על ביתו, סכום של כ-6000 לירות. כאשר סללה המועצה כביש, סמוך לאדמותיו, שילמו הכל אגרת-כביש, רק ראש המועצה פסח גרופר ואחיו, עימנואל, השותף עימו, לא שילמו את המגיע מהם: 1200 לירות.

אגב, אחרי חילופי השלטון בעתלית זכתה המועצה בתביעה, ועל אגודת המיס הטלת לשלם לה 250 אלף לירות חוב ומורת העבר. צבי שמירא סיכב לשלם את שבתע ממנו גרופר, י"ר אגודת המיס, ודרש פירוט חשבונית ומאזנים של דרך גיהול האגודה. אחרי מאבק משפטי ממושך הוא זכה בברור מטעם נציבות המיס, שקיבלה את טענתו.

גרופר היטיב לדרוש מאחרים שלם עבור המיס שלהם, גם כאשר שעות-המיס הראשי באדמותיו היה מקולקל במשך שנתיים תמימות ולא הראה כל שימוש במיס. שאר חברי האגודה נשאו גם בהוצאות אחת המיס של חברי-הכנסת.

אחד הגורמים שסייעו לגרופר להתחמק במשך כל השנים מתשלומי המיס היתה, אולי, העובדה שמשנת המיס מטעם המר-שבה היה אליהו לביא שבגנו, הלל, קיבל מגרופר את משרת מזכיר סניף גח"ל במקום.

פיתוי-שווא

לאיכרים

מה זה שנים אחדות מרחיב גרופר את עסקיו כחקלאי. הוא חקר שטח בן 20 דונמים השייך לתושב תל-אביב, נטע עליו כננות והוא משקה אותן ממי האגודה שהוא מנהל. זאת, למרות שלאדמות אלה אין זכויות מיס. כדי לקבל זכות מיס לשטח חדש חרש גרופר מאחרים סכום של 4000 לירות לדונם. הוא עצמו, על השטח שלו, לא שילם מאומה.

גרופר היה מעורב גם בעסקת-ענק בה נמכר שטח בן 300 דונמים לחברת דניה. לאיכרים שמכרו את השטח קיבלו סך 2800 לירות לדונם, אולם שמועות עיקשות טענו כי דניה שילמה 4200 לירות לדונם והתפרש נכנס לכיסו מתוכים שונים, בעיקר לחברת אנג'לו סנטון. האיכרים מכרו את השטח אחרי שפותרו להאמין שהקמת שכונת וילות תתן תנופה לעתלית. השטח עומד שומם עד היום.

לפני שנה עלה על השטח עדר גדול ובו 500 עיזים ראים 300 פרות. כל ניסיוני תיהם של החקלאים השכנים וכל התלונות לאיטרתה לסלק את העדר, לא העילו. העדר קיבל מיס מאגודת המיס של גרופר, בניגוד לחוק, רק באחרונה נודע כי קרובי מניספחה של פסח גרופר, משה יודעה גרופר, אף הוא תושב עתלית, שותף בעדר זה.

כדאי להזכיר בהקשר זה אחת הפרשיות מעברו הקרוב של גרופר, שהוא מכבד להשיכה אותה.

לפני שנתיים, בעת שח"כ אהוד אול"רט קפץ על מירכבת "הפשה אהוד אול" כדי לזכות בכותרות, התקנא בו גרופר וביקש לחשוף נגד פרשה משל עצמו. בי אותה תקופה נרצח נהג משאית ערבי מהשטחים, שהיה נוהג להסיע במשאיתו פועלים לעבודה בישראל. גרופר נתפס לעניין ו"חשף" מאפייה של ראסיס.

הוא טען כי נהג המשאית נרצח על רקע של השתלטות על פועלים ערבים, שרבים מהם מועסקים גם ע"י איכרי עתלית. גרופר התאחר כי יש בידי עדויות ומיסמכים להוכחת גילוייו.

חקירת המשטרה הסתיימה כעבור מספר חודשים. היא קבעה מעל לכל ספק שאותו נהג-משאית נרצח בידי אנשי ארגון-חב"ל לה פלסטיני. כעבור כמה חודשים נתפס הרוצח הסתבר שמניעיו היו אומנם לאר מניים. גרופר לא טרח אפילו להתנצל בפני אלה שאותו החשיד, בתוקף חסינותו כח"כ, ברצח המתועב.

כך עושה גרופר בעתלית כבתוך שלו. לו עצמו כבר יש במקום שני בתים מפרי ארץ, ורכיש רב של אגודת החקלאים שגם בו הוא עושה כבתוך שלו. האיכרים הוותיקים במקום, שבאו אליו לפני 60 שנים והקימו בוועת-אפס, רואים כיצד הולך עתה פרי עמלם ליד פסח גרופר, אמן ההונאה התרמית הקטנה שהגיע לכנסת — וזהם קצתה מהוששע.

יגואל לביב (כתבה אחרונה בפעורה)

הכנות למלחמת אזרחים

(המשך מעמוד 31)

בקיצוניותם אין אנשי הקיבוצים ברמת הגולן נופלים מאנשי גוש-אמונים, ומנהיגם, יוסי הראל, בנו של הפרופסור משה הראל, מנהל בית-החולים איכילוב בתל-אביב, שה'תף בשבוע האחרון במיספר פגישות עם אנשי הגוש, בנייהן אף פגישה סודית ש'נערכה באלון-מורה.

צקה

למען סחיטה

קיימים עוד שלושה גורמים בחזית ההתיישבותית המתנגדת לתוכנית הר' שלום של בגין. הראשון הוא איגוד-המושבים של הפועלה-המזרחי. כלפי חוץ נראה זהב מושבים אלה, בעיקר בגלל הכיפה הסרוגה המשותפת לאנשיהם ולאנשי גוש-אמונים, הם בני-ברית לאנשי הגוש, וכי ישוביהם שבקעה ובפיתחת רפיח יתייצבו לימן המבטק שלאנשי הגוש.

אולם אנשי המושבים של הפועלה-המזרחי התגלו כמתונים ביותר, ואין ספק כי מנהיגיהם, מזכיר האיגוד חיים נדיבי וחבריה-הכנסת אליעזר אבטבי,

גודרה וגילוי בכנסת

אם תרצו, אין זו הגדה (המעורבת)

ילכו בעקבות ראש המפד"ל שרה-הפנים הד"ר יוסף בורג ויתיישרו עם הקו של הר' ממשלה.

תנועה התיישבותית אחרת היא תנועת העובדה-הציוני של הליכוד-הרעמאיים. לתנועה זו מושבים כמשואה בביקעה ודי זהב ברצועת החוף שבין אילת לשארם אל-שייך. אין זו ממש תנועה, חברה התאספו כתשובה למודעות שפורסמו בעיתונים בי אש קראו לצעירים לבוא ולהתיישב במושבים חדשים. אנשי גוש-אמונים אינם סומכים כלל על מושבי העובדה-הציוני וטר עינם כי כל זקקה שמקמים עתה אנשי ישובים אלה מכוונת רק כדי להשיג פיצוי כספי גדול יותר כאשר אלה יאלצו לעזוב את ישוביהם.

גוף נוסף הוא מושבי בית"ר השייכים לתנועת החרות, אין ספק כי מנהיג התנועה התיישבותית של חרות חבר הכנסת מתי דרובלס, יהיה נאמן למנהיגו מנחם בגין, אך בקרב חברי ישובים השייכים לתנועה זו, התעוררה בימים האחרונים התנגדות לבגין ודרובלס. לתנועה מיספר ישובים בביקעה כראגמן וגיתית ובפיתחת רפיח כדיקלה ונאוטיסיני. נאות-סיני הוא אותו ישוב אשר רק לפני כחודשים הצהיר בגין כי שם הוא רוצה לבנות את שארית חייו, לאחר שיפרוש מעיסוקיו הממלכתיים. עתה הודיעו אנשי ישוב זה לראש הממשלה כי הם אינם מוכנים לתת לו שם אפילו חלקת קבר.

הנסיגות לארגן חזית משותפת של כל הגורמים התיישבותיים המתנגדים לתוכנית השלום של בגין יעלו בוודאי על שרטון. יהיו מתיישבים רבים אשר תמורת פיצוי נאות יסכימו לעזוב את גקודות הישוב, ואחרים אשר לא יהיגו להתנגד בכח ל' החלטות הממשלה. אולם הקואליציה המר וזה של הרב לוינגר וחבר נאמינו יחד עם גולדה מאיר ועוזאל גלילי, יצרה חזית קיצונית אשר לפי הכנותיה לא תהסס ל' השתמש בכל אמצעי כדי להתנגד להסכמי-שלום, גם אם פירוש הדבר יהיה כיוון נשק נגד חיילי צה"ל.

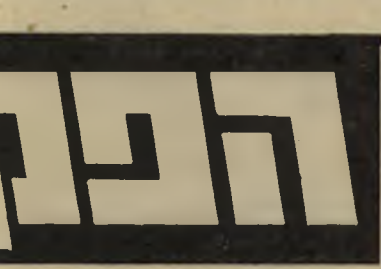
עדיין לא ברור אם ועידת קאהיר תצליח להשיג שלום בין מצריים ר' ישראל, אך מה שברור הוא כי היא הצי' ליהיה כבר לחולל מלחמה בתוך רשות השידור הישראלית.

את הבדיחה הראשונה בפרשת נסיעת מישלחת העיתונאים מישראל לסיקור ועידת קאהיר סיפקו טכנאי רשות השידור. אלה החליטו כי בילעדי מרביתם לא תיחכן הוועידה, לא תתקיימה ישיבות ולא תת' קבלנה החלטות. כאשר הוחלט להשאיר אחדים מהם בישראל על-מנת שיתפעלו את רשות השידור המקומית, נעלבו עד כדי כך שהחליטו לשבות.

גם את הבדיחה השנייה בפרשה סיפקו אנשי רשות השידור. במקרה זה היו אלה הכתבים, מי שעם ישראל שואב את המידע השוטף שלו מדיווחיהם. הם התנהגו כתי' נוקות של בית-רבן.

התסיסה החלה מייד עם פירסום הידיעה כי ממשלת מצריים תאפשר כניסת עיתונאים ישראלים לסיקור בוועידה. מנהל הר' רדיו, חגי פינסקר, החליט שייסעו שניים: הכתב לעניינים ערבים אריה גוס, והכתב המדיני שלום כיתל.

אלא שבעניין נסיעתו של כיתל התעוררה בעייה: שבועיים קודם הנסיעה לקאהיר הוא מונה על-ידי פינסקר לתפקיד מנהל מחלקת ענייני היום בפועל בירושלים, אחרי שגנזף על-ידי הנהלת רשות השידור על גרימת פרובוקציות והפרעות לעבור דתו התקינה של מנהל המחלקה הקודם.

אלישע שפיגלמן, כמנהל מחלקת-החדשות לא יכול כיתל לנסוע לקאהיר ולהשאיר את המחלקה ללא מנהל. משום כך, כדי להשתתף בנסיעה ההיסטורית התפטר מ' תפקידו, הותיר את המחלקה ללא מנהל.

מי שהפסיד מכך היה הכתב הפרלמנטרי של הרדיו אבנר תבורי, שלו דרובטח על-ידי פינסקר כי יסע לקאהיר. אחרי שהתי' פטר כיתל מתפקידו, מונה תבורי באופן אוטומטי גם ככתב מדיני, אלא שהוא מחל על הכבוד, התפטר מתפקידו החדש.

מריבות

ו"ברוגזים"

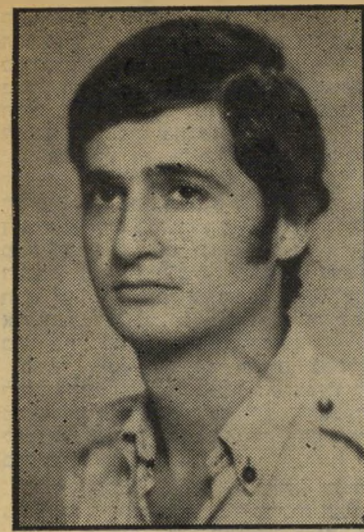
ההצבים על מנהל-הרדיו חגי פינסקר היו אדירים. אז הוחלט להרכיב מישל'חת, "פיצוי", ללהלן: ייסע פינסק עינברי, עורך מחלקת החדשות המטפל בנושאים ערביים כדי לפצות את עורכי החדשות; אבנר תבורי הכתב הצבאי רוני דניאל כדי לפצות את מחלקת החדשות של תל-אביב, אלא שגם בעניין נסיעתו של רוני דניאל התעוררו בעיות. מנהל מחלקת-החדשות בתל-אביב, אמנון נדב, התנגד ל' נסיעתו של דניאל שנקבעה על-ידי חגי פינסקר. הוא רצה שהסתב יצחק פלר ייסע לקאהיר, ולו רק מאחר שפלר הוכיח את עצמו בסיקור אירועים בינלאומיים כגון המלחמה בקפריסין, ובשל שליטתו בכמה שפות. אך פינסקר ניצח. פלר נשאר, ודניאל נסע.

המישלחת נסעה כשיחד איתה גם כמה מפגזים מהטלוויזיה כמו הכתב ויקטור נחמיאס, שחשב כי מגיע עליו לנסוע לקאהיר בשל העובדה ההיסטורית שגולד שם (נח' מיאס, אגב, עדיין לא חזר, ובטלוויזיה מתלוצצים כי החליט להישאר במצריים על תקן של תרשבי-חזור).

אולם נסיעתם של המפיצים לא פתרה בעיות, היא רק יצרה בעיות חדשות.

אם טכנאי רשות-השידור דרשו כי עם כל כתב ייסע גם טכנאי, הרי ברגע שי' מישלחת הרדיו הגיעה לקאהיר הסתבר, כי על כל כתב שלה דרוש לא רק טכנאי, כי-אם גם מתאם, לתיאום בין הכתבים לבין עצמם.

המריבות ה"ברוגזים" של אנשי רשות-השידור הפכו במהרה שם-דבר בין העי'

מנהל-מחלקה נדב למי הסמכות?

תונאים במלון מנה האוס. הגיע המצב לדי כי שכאשר כתב אחד היה עסוק ב' עבודה כלשהי, לא עסק כתב אחר בעבודה שוות-ערך, אלא מיהר ליטול לעצמו חופ' שהללא-תשלום.

למשל: הכתב המדיני שלום כיתל החליט

כי בואה של מישלחת בגין לאיסמעיליה היא המאורע החשוב ביותר, ויצא לסקר אותה. אבנר תבורי החל משדר, מצידו, את מסיבת-העיתונאים שהפכה האירוע הר' מרכזי שם. כיתל נעלב והחרים את הר' מסיבתו. יחסי-העבודה של ירושלים הועתקו לקאהיר.

הזמנה גלויה

לקרב

חסי-העבודה הקיימים ברשות הר' שידור ידועים לשימצה. כימעט שאין עובר חודש מבלי שיתחוללו ברדיו בכלל ובמחלקת-החדשות בפרט מהפכות-הצ'ר. בעצם ימים אלה מתחוללת במחלקת-החד' שות של תל-אביב מהפכה כזו. כתבי הר' מחלקה דורשים ממנהלם, אמנון נדב, שי' יתפטר ורצוים לנהל את המחלקה בעצמם.

חטיבת החדשות ידועה כבעייתית במי' חד. היא מאוישת על-ידי 130 אנשים העובדים במדור העיברי, ועוד שמונה ב' מדורים האנגלי הצרפתי הקטנים, שבדרך-במחלקות וזעירות אלה הצטרפו לחיגנת העיצומים, כשהסתבר להן כי לא יישלח כתב שלהן לקאהיר והכתבים של המחלקה העברית יכסו עבורם את האירועים בשפה האנגלית והצרפתית.

עיקר הבעיות של החטיבה קיים במחלקה העיברית, המחולקת לשלוש:

● מחלקת החדשות, שבה נמצא חדר החדשות והמשרדת חדשות מדי שעה, ו' בראשה עומד חנן נוהה.

● מחלקת ענייני היום, המראית על שלושה יומני החדשות המשודרים שלוש פעמים ביום ועל יומן השבוע, ובראשה עומד תקריין גבי גוית.

● מחלקת החדשות של תל-אביב הנח' שבת, למעשה, כמערכת השדה של חטיבת החדשות ובראשה עומד כרגע — עדיין אמנון נדב.

אמנון נדב בן ה'77 עובד ברשות השי' דור זה שבע שנים, וב-1976 מונה ראש מערכת החדשות של תל-אביב. הוא אחראי על 15 איש, ומשמש נציג הנהלת חטיבת החדשות בתל-אביב ותפקידו לדאוג להפי' עלת הכתבים.

לפני כחודשיים יצא נדב לשיירות-מילוי'